

her i Landet maa underkaste sig; han vil ikke have noget specielt Privilegium eller nogen Begunstigelse for sig selv, saaledes som det oprindelige Lovudkast gav ham, men han giver ingenlunde Afkald paa Noget, som ikke enhver anden privat Mand heri Landet maa give Afkald paa i Kraft af denne Lov. Det kongelige Rescript vil jo efter dets Affattelse aldeles ingen Indflydelse faae paa Fæstegodsset, men alene paa Arvefæsterne og Selveierne. Det er af en æret Taler blevet beklaget, at Udvalget ikke engang er gaaet saa vidt, det vil da vel sige, dens Minoritet (B. Christensen: Majoritet!). Jeg maa bemærke, at her slet ikke kan være Tale om, at Udvalget ikke skulde være gaaet ligesaa vidt; det er overhovedet slet ikke gaaet ind paa den Sag, som Forslaget angaaer, det har ladet Spørgsmaalet om, hvorvidt Fæsterne burde have Afsløringsret, heelt ubehandlet, og dette er da aabenbart noget ganske Andet. Det maa nemlig bestandig erindres, at der her er bragt under Spørgsmaal 2 forskellige Ting, som ikke staae i nogen nødvendig Forbindelse med hinanden (So!), Comiteen er bleven nedsat, for at overveje et Forslag, som gaaer ud paa, at indrømme Gierne en Ret til at afløse deres Jagtret; det er dette Forslag, som Udvalget har taget under Overveielse; men til at behandle det Spørgsmaal, hvorvidt Fæsterne skulde have Ret til at afløse deres Jagtret, kan det end ikke siges, at der er givet Udvalget nogen speciel Anledning ved Sagens 1ste Behandling (So!), og i ethvert Fald er dette en Gjenstand, som Udvalget efter Sagens hele Stilling maa formene burde komme frem paa en anden Maade. Jeg troer, den rette Vej, de ærede Forslagsstillere vilde have havt at gaae, naar de vilde bringe denne Gjenstand for, var at fremkomme med et eget Lovforslag i den Henseende istedetfor at forene deres Forslag om dette Punkt med det nærværende Lovudkast og derved muligen forhindre dettes Gjennemførelse. Det er derfor, jeg ikke har villet gaae ind paa Sagens Realitet, saaledes som jeg tidligere sagde, fordi jeg, selv om jeg maatte være fuldkommen enig i Realiteten, dog alligevel vilde føle mig forpligtet til at stemme imod Forslaget, da jeg efter min Mening ikke vilde kunne for-

svare, at bidrage til, at Arvefæsterne og Grundeierne ikke saasnart som muligt skulde komme i Besiddelse af det Gode, som de nu have Udset sig til at erholde, og som de med Grund kunne forvente, at Rigsbagen ikke vil forhindre dem fra at faae.

Det eneste Tilfælde i hvilket jeg kunde forstaae, at det alligevel skulde kunne være anset nødvendigt at bringe et saadant Tillæg ind i Loven, skulde da være, om det i den Grad var en himmelraabende Uretfærdighed at Fæsterne ikke havde Jagtret paa deres Fæstegods, at denne Uretfærdighed ikke et eneste Dieblit burde taales at bestaae, men en saadan Mening troer jeg dog ikke, at nogen for Alvor vil forsvare.

Det er jo utvivlsomt, som det ogsaa er erkjendt af de ærede Forslagsstillere selv, at der her er Tale om en virkelig i enhver Henseende gyldig Ret for Godseierne; denne Ret skulde jo kun afløses imod fuldstændigt Vederslag. Det er muligt, at en saadan Afslørning kunde være ønskelig i Markfredens Interesse, men det er umuligt, at det i den Henseende skulde være aldeles uomgængeligt fornødent, at vi nu strax traf en sliig Bestemmelse, uden at kunne finde os i, at den endog saa kun for en ganske kort Tid blev opsat. Dette kan jeg paa ingen Maade troe, at Forsamlingen virkelig skulde ville antage.

Mourier: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at jeg troer, at det maa hidrøre fra en Misforstaaelse, naar den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 1ste District (B. Christensen) ved det, jeg før yttrede, fandt sig foranlediget til, som en personlig Bemærkning at anføre, at han rigtigt havde citeret Ordene i den slesvigiske Regjeringscommissairs Anordning af 24de September f. A. Han har ganske rigtigt citeret Ordene i § 1, hvori der staaer, at Enhver skal indtil videre være berettiget til at udøve Jagten paa sin egen Jord, i hvilken Henseende Arveforpagtere, Fæste- og Fideicommissariske Besiddere skulde have den samme Ret som Gierne. Men, hvad jeg derimod tillod mig at gjøre opmærksom paa, det var, at jeg troede, at han var i nogen Vilderede med den Maade, hvorpaa han argumenterede fra de slesvigiske Fæstebesiddere til vore Livsfæstere